

- uprawniając państwa członkowskie do przetwarzania danych osobowych, gdy jest to konieczne dla realizacji zadania wykonywanego w interesie publicznym [art. 7 lit. e)] lub dla realizacji uzasadnionego interesu administratora danych lub osoby trzeciej, przed którą ujawnia się dane,
- oraz z uwzględnieniem szczególnych uprawnień państwa członkowskiego [w odniesieniu do ograniczenia zakresu praw i obowiązków] [art. 13 ust. 1 lit. e) i f)], gdy takie ograniczenie stanowi środek konieczny dla zabezpieczenia ważnego interesu ekonomicznego lub finansowego państwa członkowskiego lub Unii Europejskiej łącznie z kwestiami pieniężnymi, budżetowymi i podatkowymi,

w ten sposób, że państwo członkowskie nie może bez zgody zainteresowanej osoby tworzyć wykazów danych osobowych do celów administracji podatkowej, co oznacza, że uzyskanie danych osobowych do potrzeb władzy publicznej w celach zwalczania oszustw podatkowych samo w sobie niesie za sobą ryzyko naruszenia?

- 3) Czy wykaz organu podatkowego państwa członkowskiego zawierający dane osobowe [skarżącego] i których poufność została zagwarantowana odpowiednimi środkami technicznymi i organizacyjnymi w celu ochrony danych osobowych przed niedozwolonym ujawnieniem lub dostępem w rozumieniu art. 17 ust. 1 cytowanej dyrektywy 95/46/WE, do którego [skarżący] uzyskał dostęp bez odpowiedniej zgody tego organu podatkowego państwa członkowskiego może być uznany za nielegalny środek dowodowy, którego uwzględnienia powinien odmówić sąd krajowy zgodnie z wyrażoną w art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zasadą prawa Unii obejmującą dostęp do bezstronnego sądu?
- 4) Czy jest zgodne ze wspomnianym prawem do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu (w szczególności w rozumieniu cytowanego art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej) działanie sądu krajowego, który w sytuacji gdy istnieje orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w danym przypadku różniące się od odpowiedzi udzielonej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej przyznaje pierwszeństwo zgodnie z zasadą lojalnej współpracy, o której mowa w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, orzecznictwu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 281, s. 31.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de grande instance de Lyon (Francja) w dniu 19 lutego 2016 r. Jean-Philippe Lahorgue/Ordre des avocats du barreau de Lyon, Conseil national des barreaux „CNB”, Conseil des barreaux européens „CCBE”, Ordre des avocats du barreau de Luxembourg

(Sprawa C-99/16)

(2016/C 165/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Lyon.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jean-Philippe Lahorgue

Strona pozwana: Ordre des avocats du barreau de Lyon, Conseil national des barreaux „CNB”, Conseil des barreaux européens „CCBE”, Ordre des avocats du barreau de Luxembourg

Pytanie prejudycjalne

Czy odmowa wydania modemu Réseau Privé Virtuel des Avocats (RPVA) adwokatowi prawidłowo wpisanemu na listę izby adwokackiej państwa członkowskiego, w którym zamierza wykonywać zawód adwokata w formie swobodnego świadczenia usług, jest sprzeczna z art. 4 dyrektywy 77/249/EWG⁽¹⁾, dlatego że stanowi środek dyskryminujący, który może utrudniać wykonywanie zawodu w formie swobodnego świadczenia usług?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 22 marca 1977 r. mająca na celu ułatwienie skutecznego korzystania przez prawników ze swobody świadczenia usług (Dz.U. L 78, s. 17).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 19 lutego 2016 r. – Vaditrans BVBA/Belgische Staat

(Sprawa C-102/16)

(2016/C 165/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vaditrans BVBA

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 ust. 6 i 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 należy interpretować w ten sposób, że regularnych tygodniowych okresów odpoczynku w rozumieniu art. 8 ust. 6 tego rozporządzenia nie wolno spędzać w pojeździe?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy art. 8 ust. 6 i 8 w związku z art. 19 rozporządzenia nr 561/2006 narusza w tym wypadku zawartą w art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽²⁾ zasadę legalności w prawie karnym przez to, że wspomniane przepisy rozporządzenia nie przewidują wyraźnego zakazu spędzania w pojeździe regularnych tygodniowych okresów odpoczynku w rozumieniu art. 8 ust. 6 tego rozporządzenia?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy rozporządzenie nr 561/2006 zezwala w tym wypadku państwom członkowskim na to, by w prawie krajowym ustaliły, iż zakazuje się spędzania w pojeździe regularnych tygodniowych okresów odpoczynku w rozumieniu art. 8 ust. 6 tego rozporządzenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 102, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 364, s. 1.
